

Museum
Leuven

ALEXIS GAUTIER

17.09.21
→ 20.03.22

IN DIT DOSSIER

INLEIDING	3
BIOGRAFIE	4
L'HEURE DE LA SOUPE.....	5
THE CONSTANT GLITCH.....	10
PUBLICATIE	11
EN ER IS MEER	12
DE WERKEN	13
PRAKTISCH.....	15
CONTACT.....	16

INLEIDING

L'Heure de la Soupe

Alexis Gautier kiest in zijn artistieke praktijk vaak voor een collectieve aanpak. Vanuit een interesse in de manieren waarop mensen of dingen met elkaar verbonden zijn, creëert hij een oeuvre met wisselende protagonisten een oeuvre gebaseerd op een wederkerig engagement. Hij lokt ontmoeting en dialoog uit, onderzoekt de impact van relaties en hoe die verstrengeld zijn. In M verkent Alexis Gautier de grenzen en dubbelzinnigheden tussen feit en fictie, vrijheid en het loslaten van de totale controle over zijn eigen werk. De tentoonstellingsruimte zou je kunnen zien als een filmset waarin een verzameling nieuwe werken wordt gepresenteerd die geboren zijn uit een collectieve fictie.

Het creatieve proces is deels toevallig, waarbij ideeën en objecten samensmelten met de medewerking van verschillende coauteurs, die protagonisten worden in de tentoonstelling. Gautier nodigt collega's, ambachtslieden, museummedewerkers en naamgenoten uit om bij te dragen aan de creatie van een overkoepelend verhaal. Voor deze tentoonstelling werkte hij samen met onder anderen Shi Chunping, Anita Devi, Indu Devi, Minu Devi, Reena Devi, Sanju Devi, Vibha Devi, Alexis Gautier, Shi Jian, Abhishek Kumar, Anupam Kumar, Annu Kumari, Pinki Kumari, Saumya Kumari, Shilpee Kumari, Tannu Kumari, Shen Runzhong, Kanchan Singh, Richard Tuttle, Shen Weixing, Fang Yaqi en de publieksbegeleiders van M Leuven.

De tentoonstelling brengt verschillende werken samen, zoals borduurwerken, keramische deuren, een site-specifiek vloerwerk en een buiteninstallatie met ronddraaiende vliegers.

Curator: Eva Wittocx

De tentoonstelling is een samenwerking met CIAP Genk en is tot stand gekomen met de steun van de Franse Ambassade in Brussel (in het kader van Extra) en LVD Group.

BIOGRAFIE

Alexis Gautier (*1990, Frankrijk) woont en werkt in Brussel en Bretagne. Hij studeerde aan de Städelschule in Frankfurt Am Main (Duitsland) en is momenteel als onderzoeker verbonden aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Hij toonde zijn werk in BOZAR (Brussel, 2017), Blue Mountain School (Londen, 2018), Basis (Frankfurt Am Main, 2019), ISLAND (Brussel, 2020), The New Wight Biennial (Los Angeles, 2020), MANIFESTA (Marseille, 2020), Goethe-Institut (Dublin, 2021) en in M Leuven in de groepstentoonstelling 'The Constant Glitch' (Leuven, 2021). Hij wordt ondersteund door de Fondation des Artistes en de Günther-Peill Foundation. In 2022 krijgt Gautier een residentieplek in WIELS, het Centrum voor Hedendaagse Kunst in Brussel.

Foto: Miles Fischler

L'HEURE DE LA SOUPE

Zonsopgang, een auto snelt achteruit door de straat, lichten uit. Terwijl hij snel om de hoek verdwijnt, volg ik hem in gedachte door de smalle straatjes. Er komt rook uit de licht geopende ramen - het is geen brand, maar alsof er een rookmachine in de auto staat. Bij de fruitwinkel remt hij af en stopt. Terwijl de motor hapert en wacht, zet de besnorde chauffeur zijn hiel op de verharde weg en loopt langzaam naar de stal. Hij pakt vier sinaasappels en snijdt een vijfde doormidden. Hij gaat terug naar de auto en steekt voorzichtig een sinaasappel door elk open raam, stevig tussen het glas en het frame. Met een halve sinaasappel in zijn hand loopt hij langzaam om de auto heen en drukt het fruit er stevig tegenaan. Er in knijpend terwijl hij loopt, laat het een kringelend sappig spoor achter boven de wielen. Terwijl hij in rondjes slippend zijn banden opbrandt, verdwijnt hij om de volgende hoek, een geur van verbrand rubber blijft achter.

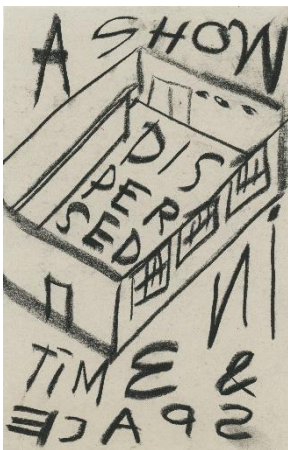

© Alexis Gautier
Foto: Miles Fischler

L'Heure de la Soupe is het resultaat van wat Alexis Gautier omschrijft als "collectief fictie schrijven". Het creatieve proces is deels toevallig, doordat ideeën en objecten worden versmolten met de medewerking van verschillende co-auteurs, die protagonisten worden in de tentoonstelling. Gautier nodigt collega's, ambachtslieden, museummedewerkers en naamgenoten uit om bij te dragen aan de ontwikkeling van een overkoepelend verhaal.

Tweede museum

Deze tentoonstellingszaal werd de jongste jaren gebruikt voor de projectie van videowerken. De ramen zijn verduisterd en de lange muur strekt tot aan het plafond. Door de ruimte in zijn oorspronkelijke staat te herstellen, hoopte Gautier dat de ruimte een cinematografische sfeer zou behouden en zou kunnen worden beschouwd als een filmset waarin zich een verhaal kan ontplooien.

©Alexis Gautier

“Toen we de muur lieten zakken, ontdekten we dat er verlichting in zat. Toen architect Stéphane Beel het gebouw ontwierp, vroeg het personeel om een verborgen gang die dwars door alle muren zou lopen. Zo konden zij zich onopvallend door het gebouw bewegen en na verloop van tijd werd het een soort "tweede museum" dat door het personeel werd gecureerd en waar vergeten werken, niet-opgeëiste kaders en zelfs persoonlijke schilderijen werden tentoongesteld.”

Storyboards

In de voorbije zes jaar heeft Gautier een reeks werken gerealiseerd in samenwerking met een groep vrouwen uit Manipur Busra, in de Indische deelstaat Bihar. In de meeste van hun werken gebruiken zij geborduurde zijde als een soort dagboek waarin zij het persoonlijke, sociale en politieke leven in het dorp vastleggen aan de hand van figuratieve scènes, maar sommigen creëren ook een fantasierijke speculatieve ruimte.

De textielwerken in de gang maken gebruik van deze verteltraditie. Het hoofd van de groep, Sanju Devi, kreeg twee lijsten: één met de werken in de tentoonstelling, en een andere met de voornaamste protagonisten. Door draden met elkaar te verweven en punten met elkaar te verbinden, creëerden ze samen een visueel verhaal, een storyboard dat door de kunstenaar en de curator van de tentoonstelling wordt opgevoerd.

Deze serie weefsels heeft een open einde en zal in de loop van de zes maanden van de tentoonstelling groeien met nieuwe hoofdstukken en verbindingen, waardoor nieuwe werkelijkheden tot stand kunnen komen.

Het verzamelen van ambiguïteit

Gautier nodigde een team van vier keramisten uit de befaamde "porseleinhoofdstad" Jingdezhen uit om deel te nemen in het verhaal. De reputatie van de stad op het gebied van fijn vakmanschap en handelsroutes naar het Westen ontwikkelde zich tot een eeuwenoude traditie van "werken in opdracht" voor Europese klanten.

Het vage groengrijs dat op verschillende van de porseleinen platen te zien is wordt celadon genoemd, een historische kleur die per ongeluk tijdens het bakproces werd ontdekt. Celadon, nooit echt definieerbaar en steeds raadselachtig, werd eeuwenlang niet voor praktisch gebruik, maar eerder voor pure contemplatie geproduceerd.

In zijn zoektocht naar een medewerker, ontmoette Gautier Fang Yaqi via sociale media. Tijdens hun gesprekken vertelde zij over haar ongerealiseerde project rond de creatie van porseleinen deuren, dat haar leraar had afgewezen. Toevallig had Gautier bij zijn eerste bezoek aan de stad een keramische deur getekend, en het concept van Fang bracht hem op een idee. Hij nodigde elke co-auteur/protagonist van de tentoonstelling uit om een beschrijving van hun deur op te stellen, die als uitgangspunt zou dienen voor Fangs interpretatie.

In plaats van een figuratieve afbeelding van elke deur te modelleren, besloot Fang ze in kleuren te vertalen. Zij bezocht winkels in de historische "glazuurstraat", en verzamelde van elke winkel een kenmerkende celadonkleur. Van de aldus bekomen kleuren maakte zij een selectie, die zij aan de verschillende personages toeschreef. De porseleinen platen, die overal in de zaal zijn uitgesteld, belichamen een ruimte die het midden houdt tussen verschuiving en binaire systemen.

"Ik herinner me dat ik Dominique Mercy - een danser van het Tanztheater Wuppertal - de as van zijn sigaret in zijn koffie zag tikken en hem opdrinken. Shi Jian, een vriend van Fang, laat zijn sigaretten langzaam branden; hij houdt ze tussen zijn lippen geklemd terwijl hij een porseleinen plaat fabriceert die groter is dan zijn echte deur maar dunner dan zijn pink. Wanneer sigarettenas ongemerkt op de klei valt, verandert het tijdens het bakproces in bruin glas. Deze keer echter besloten we het opzettelijk te doen. In een met

© Alexis Gautier
Foto: Lien Wevers

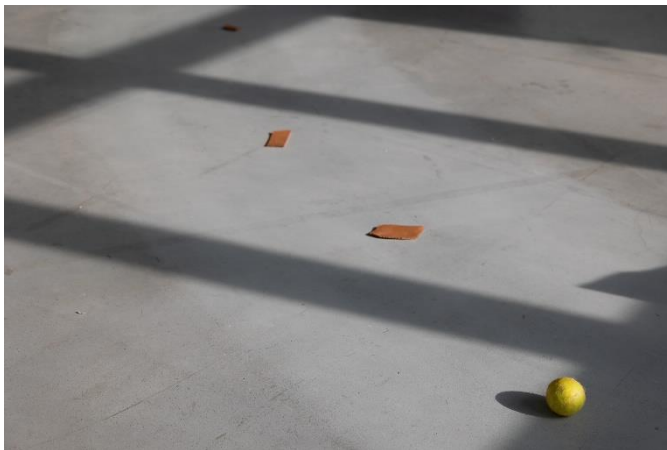
rook gevulde kamer bakte Shi Jian de as van 8 kilo sigaretten op één enkele plaat porselein.

In musea draait alles om deuren. Ik wou dat ik er een paar kon vervangen door porseleinen exemplaren, verspreid in verschillende gangen, verspreid in verschillende tentoonstellingen. Een werk getuigt van zijn eigen onmogelijkheid en bevat alle mogelijke variaties.”

Zeilen

Vanuit hun gedeelde interesse voor textiel en het vertellen van verhalen, werken Gautier en de Amerikaanse kunstenaar Richard Tuttle nu al enkele jaren samen. Voor de tentoonstelling werd Tuttle uitgenodigd een bijdrage te leveren door iets te doen met de ramen van de tentoonstellingsruimte. Tuttle, de vraag omzeilend, antwoordde:

“Zou het een tekening kunnen zijn? Zou het verf kunnen zijn? Zou het de vloer zelf kunnen zijn? Wie weet? Het zijn grote, cirkelvormige stroken van een soort grijze markerings die gevolgd kunnen worden. In het

© Alexis Gautier
Foto: Dries Lievens

midden, tussen elke rij van hun randen, zijn kleine, 10 cm grote bergketentjes op ongeveer 30 cm van elkaar geplaatst. Deze worden in een nat, terracottakleurig materiaal (een luchtdrogende klei?) uitgevoerd. Op een trage, weloverwogen manier. Zij volgen de randen van elke grote strook en overlappen elkaar soms. Het kleine schip-achtige fragment kan door de cirkelbogen "zeilen". Sommige zouden tijdens de tentoonstelling platgetrapt kunnen worden, tot grijs stof vermalen... het zou heel mooi kunnen zijn!? Maar

meestal zouden de bezoekers ze proberen te ontwijken. Dit zou een algemeen gevoel van nervositeit oproepen, zoals het geval is bij liefde, wanneer men door de tentoonstelling wandelt. Ze kunnen belopen worden tot ze droog zijn, en dan voor altijd achtergelaten worden, vermits ze een nieuwe vloer vormen die over de oude ligt.”

Neem me aan, neem me aan Marieke!

In M zijn de publieksbegeleiders geen bewakers zoals in andere Belgische musea. Zij dragen geen uniform, en behalve op de werken letten, hebben zij ook de opdracht om de bezoekers in de gaten te houden. Marieke nam me tijdelijk aan als publieksbegeleider, als één van de vierentwintig.

“Het is moeilijk om patiënten van dokters te onderscheiden,” zegt Gunnar - een van de voltijdse publieksbegeleiders van het museum - doelend op de psychiatrische kliniek van La Borde. “Om vervreemding te voorkomen, waren er geen gesloten deuren, geen omheiningen, geen uniformen. Bij een bezoek aan de kliniek was het vaak moeilijk te weten wie wie was.”

Werken in zakformaat

Alex, een publieksbegeleider en voormalig kandidaat-priester, wandelt door de gang en haalt langzaam een tennisbal uit zijn zak. Bijna fluisterend vertelt hij me dat een zijderups een ononderbroken draad van negenhonderd meter rond de bal heeft gesponnen. Zachtjes streelt hij de bal en beweert dat het een kleur is die je nog nooit hebt gezien.

Twee tikken, een enkel schot. De geur van verbrand rubber, als ware het afgevuurd doorheen de ruimte, verspreidt zich door het airconditioningsysteem. Verspreidt zich onder een zool, in de voering van een jas, of in een zak. Wie is de publieksbegeleider? Wie is de kunstenaar? En hoe navigeer je door verweven realiteiten?

Naamgenoten

Gautiers vriend en collega-kunstenaar Peter Schamaun stuurde hem onlangs een screenshot van zijn computer. Daarop was een website voor sportwedenschappen te zien waarop een professionele tennisspeler, Alexis Gautier, was afgebeeld met een foto van Alexis, de kunstenaar.

“Tijdens het bijwerken van het scorebord moet iemand de verkeerde foto van Alexis Gautier, of liever, de foto van de verkeerde Alexis Gautier, van het internet hebben gehaald,” schrijft Alicja Melzacka, die volgend jaar een nieuwe hoofdstuk van de tentoonstelling zal cureren bij CIAP, platform voor hedendaagse kunst in Genk. Op die manier veranderde Alexis de kunstenaar in Alexis de tennisspeler, althans in een wereld van onstoffelijke beelden. Vertrekkend vanuit deze persoonsverwisseling, besloot Alexis andere Gautiers te zoeken en te contacteren. Juist omdat een naam zo irrelevant lijkt, is het een interessante parameter bij het zoeken naar nieuwe samenwerkingsverbanden. Het is een nieuw instrument voor de kunstenaar om de controle los te laten en te kiezen voor een collaboratieve manier van werken, geïnspireerd door het archipeldenken van Glissant en gekenmerkt door onvoorspelbaarheid, improvisatie en relationaliteit. (...) In dit geval is het de echte naam die een groep van, op het eerste gezicht, niet-verwante mensen samenbrengt en die onderlinge verbondenheid inspireert, of misschien, de verstremgeling die al in de wereld aanwezig is weet te vatten en zichtbaar te maken.

© Alexis Gautier
Foto: Dries Lievens

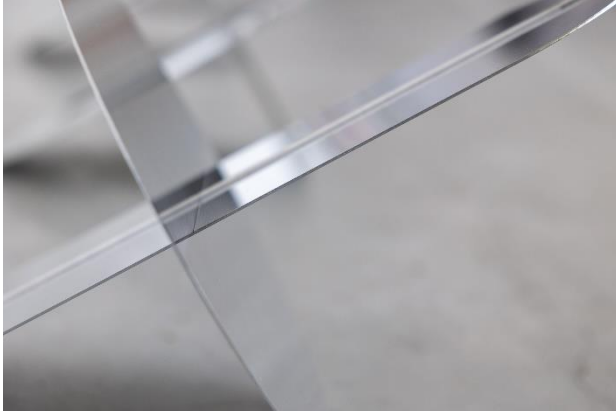
Voor de finissage van de tentoonstelling in maart 2022 zal de ruimte geleidelijk aan veranderen in een geïmproviseerd tennisveld, een veld waar Alexis de kunstenaar Alexis de tennisspeler uitnodigt om een wedstrijd te spelen, met als scheidsrechters de staf van het museum - een soort brug naar CIAP, waar verbindingen met naamgenoten actief opgezocht zullen worden.

Sanju Devi, de Bihari borduurster, beschreef het tafereel in een van haar werken:

“Een paardrijder, een taxichauffeur, een tennisser en een fietser komen samen. Zittend aan een tafel waarvan het midden leeg is, halen ze elk een boek tevoorschijn, en beseffen plotseling dat alle boeken dezelfde titel hebben.”

Diptyques

Ook op het dakterras wordt de relatie tussen film en landschap verkend. Een honderdtal aluminium elementen, door de wind aangedreven en geïnspireerd op Chinese draaiende vliegers, worden in een frame gemonteerd. Elk element heeft een gepolijste zijde die bij beweging de omgeving reflecteert. De andere kant is geborsteld en lijkt, licht

absorberend, op een object. In de filmkunst is twee het minimum aantal beelden tot welke men een bewegend beeld kan reduceren. Door het eindeloze omslaan van naar binnen en naar buiten gerichte gezichten ontvouwt zich een sculpturale film.

© Alexis Gautier
Foto: Dries Lievens

Tuttle vat het mooi samen:

“Het vloerstuk kan 'Welkom' worden genoemd. Ja, gebruik citaten uit mijn e-mails, zoals u wilt. Misschien zal het anderen helpen om te begrijpen en te zien wat er achter, wat ervoor staat, wat ik denk dat je mensen aanbiedt en de 'reden' ervoor.”

THE CONSTANT GLITCH

Het werk van Alexis was eerder te zien in de groepstentoonstelling 'The Constant Glitch' in M.

Zijn textielwerken zijn gemaakt door wevers in India en Nepal die Gautiers open instructies interpreterden en naar hun eigen praktijk vertaalden. In zwarte schapenwol zien we een schematische weergave van een dorpsplan, dat doorheen het omzetten, door de interpretatie van de wevers, een abstracte compositie werd. De kleinere, met de hand

geborduurde werken op zijde functioneren als een dagboek bij Gautiers samenwerkingen en tonen verhalen en anekdotes die ermee verbonden zijn. De ambachtslui ter plaatse vertrokken hier van geschreven verhalen en werden uitgenodigd om ze zich toe te eigenen en vervolgens vrij uit te werken op doek, als een proces van collectief fictieve verhalen schrijven.

© Alexis Gautier & Ang Diku Sherpa. Village Map (Black Sheep), Patan. After a painting in collaboration with Kasper Bosmans, 2018, M Leuven

PUBLICATIE

In 2022 exposeert Gautier in CIAP Genk een nieuw hoofdstuk in zijn werk. Parallel aan de tentoonstellingen publiceren M, CIAP en Track Report (de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten Antwerpen) een nieuw boek, vormgegeven door Nico Dockx. Het boek navigeert doorheen Gautiers oeuvre, archieven en onderzoek met een visueel essay van Nico Dockx, en een essay van Brian Dillon, een artistieke interventie van Laure Prouvost en bijdragen van Eva Wittocx, Louise Osieka en Alicja Melzacka.

Het boek is te koop in de M-shop aan 25 EUR.

EN ER IS MEER

Finissage 20.03.2022

Reservaties via www.mleuven.be vanaf 2022.

Playground 11.11 – 14.11.2021

Tijdens Playground neemt Alexis Gautier mensen mee voor een autorit. Passagiers verkennen vanop de achterbank de Leuvense binnenring tijdens een unieke rit van 15 minuten. Men wordt uitgenodigd om de bewegende stad te beleven als een film. De auto wordt daarbij een soort camera, die telkens hetzelfde traject aflegt in loop, zoals een filmrol die ronddraait op zijn spoel. Fictie en verhaal staan centraal in deze bijzondere voorstelling bij het vallen van de avond.

Reservaties via www.playgroundfestival.be.

DE WERKEN

'L'Heure de la Soupe' wordt door de kunstenaar in die zin gezien als een lichtgevoelig filmrolletje waarop verschillende scènes, gebaren of interventies een spoor kunnen laten. Doorheen de ruimte en de duur van de tentoonstelling ontstaat zo een dynamisch verhaal dat in dialoog treedt met praktijk, de gebruiken of mechanismes van het museum. Vanuit zijn interesse in processen en modellen van samenwerking, brengt Gautier verschillende nieuwe kunstwerken samen in een installatie op maat van de zaal in M.

Een selectie uit de tentoonstelling:

Vloerwerk

- Welcome; met Richard Tuttle; rubberverf, terracotta, verschillende objecten; insituwerk; 2021

Reeks keramische werken

- (MacGuffin Series) Huacai / U88; met Shi Chunping, Shi Jian & Fang Yaqi; porselein; 85 x 200 x 0,7; 2021
- (Mac Guffin Series) Shi Jian Workshop / Tobacco ash; porselein; 102 x 201 x 0,9; 2021
- (Mac Guffin Series) Jinsheng / 655; porselein; 67 x 196 x 0,8; 2021
- (MacGuffin Series) Peiyintang / Celadon #5468; porselein; 88 x 198 x 0,8; 2021
- (Mac Guffin Series) Shi Jian Workshop / GE554; porselein; 86 x 201 x 0,8; 2021
- (Mac Guffin Series) Peiyintang / # 3121; porselein; 83 x 200 x 0,8; 2021
- (Mac Guffin Series) Jinsheng / 544; porselein; 102 x 202 x 0,8; 2021
- (Mac Guffin Series) Peiyintang / #3432; porselein; 100 x 200 x 0,7; 2021
- (Mac Guffin Series) Huacai / U96; porselein; 100 x 200 x 0,7; 2021
- (Mac Guffin Series) Shi Jian Workshop / GE303; porselein; 85 x 200 x 0,7; 2021
- (Mac Guffin Series) Peiyintang / #5495; porselein; 102 x 201 x 0,9; 2021
- (Mac Guffin Series) Peiyintang / #5109; porselein; 67 x 196 x 0,8; 2021
- (Mac Guffin Series) Jinsheng / 960; porselein, houten krat; 88 x 198 x 0,8; 2021

Reeks textielwerken

- Fabulations, (work in progress); met Sanju Devi & the Sujanimahila Jeevan Foundation handgeborduurd zijde; variabele afmetingen; (2021 -)

Installatie op het dak

- Ventilation System; aluminium, RVS; 407,5 x 354,5 x 150 cm; 2021

Muurinterventie

- Second Museum; insituwerk; 2021

Geluidswerk

- Air Conditioning; geluidsinstallatie; 60 min loop; 2021

Tekeningen

- Borystoards, houtskool op papier; 13,5 x 20,8 cm; 2020 2021

Drukwerk billboard en houten steun

- Namesake on a Motorbike; met Alexis Gautier; inkjetdruk op blauw papier, Ericka Beckman videoprojectie; 457 x 300 cm; 2021

Drukwerk tennis

- Namesake on a Court; met Alexis Gautier; inkjetdruk; verschillende afmetingen; 2021

Tennisballen

- Tennis Ball; met Shen Runzhong & Shen Weixing; zijde, tennisbal; 6,5 cm ø; 2021

Aluminium vliegers in de ruimte

- Kite; aluminium; 39 x 48 x 17 cm; 2021

Ronde tafel

- The Monkey King; tafel, zijde, monitors; videoinstallatie; 2016
- Sand Boat; tafel, zijde, monitors; videoinstallatie; 2016
- Can you Count the Guavas?; tafel, zijde, monitors; videoinstallatie; 2017
- Pulau Jengkerik; tafel, zijde, monitors; videoinstallatie; 2017
- Nicholas' Dices; tafel, zijde, monitors; videoinstallatie; 2020
- Untitled (2021); tafel, zijde, monitors; videoinstallatie; 2021

Lichtdozen

- Pick-up Point; zeefdruk op katoen, hout; 150 x 120 x 14 cm; 2021

Tennisstoel

- Umpires Chair; aangekocht; 2021

Reeks zakwerken

- Pocket Work Series, (With Gunnar, Monique, Petra, Alex, Anny, Dirk, Elly, Elma, Flora, Greet, Hedwige, Huguette, Lieve, Louisa, Nicole, Rie, Yvan, Anais, Femke, Hanne, Judith, Katoo, Manon & Mariem); diverse media en formaten; 2021

PRAKTISCH

M LEUVEN

Vanderkelenstraat 28

3000 Leuven

+32 (16) 27 29 29

info@mleuven.be

www.mleuven.be

Plan je route naar het museum

Met de fiets

Alle fietsers zijn welkom. Je kan je fiets makkelijk en veilig achterlaten in de fietsenparking onder het Rector de Somerplein. Van daaruit is het nog twee minuten wandelen naar het museum.

Met het openbaar vervoer

Het museum bevindt zich op tien minuten wandelen van het station van Leuven. Kom je met de bus, dan is het Rector de Somerplein de dichtstbijzijnde halte. Stippel je route uit met Google Maps.

Met de auto

Het nieuwe circulatieplan leidt je in verschillende lussen naar Leuven en de parkings. Vermijd je liever het verkeer in de stad? Parkeer dan je auto op een van de randparkings en neem gratis de bus naar het centrum. Parkeer je liever dichtbij? Dan is er parking Ladeuze, op twee minuten wandelen van het museum. Je vindt er ook 18 plaatsen voor personen met een beperking (hoogte parking: 1.90m). Klik hier voor meer informatie over het circulatieplan en alle parkeermogelijkheden.

CONTACT

Hanne Grégoire
Diensthoofd Communicatie & Pers
hanne.gregoire@mleuven.be
+32 (0)472 95 52 26

Samantha Fadahunsi
Medewerker Communicatie & Pers
samantha.fadahunsi@mleuven.be
+32 (0)491 35 02 95

<https://www.mleuven.be/nl/alexis-gautier>

Beelden in hoge resolutie zijn te downloaden onderaan deze perspagina:

<https://mleuven.prezly.com/media>